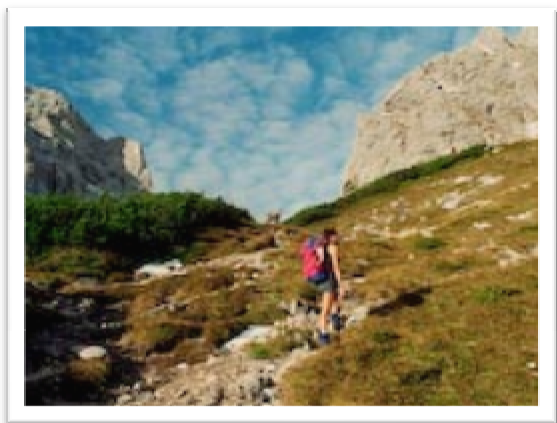

ZA BABÍM LÉTEM DO TOTES GEBIRGE

Nádherné a zajímavé vápencové pohoří Totes Gebirge (Mrtvé hory) se rozkládá na území Štýrska, při pohledu z dálky od severozápadu, se zvedá mezi jezery Grundlsee a Altauersee jako široká náhorní plošina, se svým nejvyšším vrcholem Grosser Priel 2515 m. n. m.

Příjezdová trasa z ČR je ideální přes Dolní Dvořiště (pokud zde dotankujete nádrž, vystačí Vám i na cestu zpět) na Linz, po dálnici E 55, 60 objednete město po okruhu směrem na Salzburg, na dálničním exitu Voralpenkrouz sjedete na silnici č. 138 směr Krems a dále do Windischgarstenu, kde odbočíte vpravo na Hinterstoder. Na konci obce se pak nachází po první straně před mostkem přes potok Steyr (říčku) parkoviště, kde je možno zdarma odstavit vůz.

Před několika lety jsem Totes Gebirge navštívil s přáteli Vaškem Hruškou a Bobem Pacholíkem, jako svoji první výpravu do Alp, a to nejprve v červnu, kdy jsme si nahoře v horách dokonale vyzkoušeli bloudění v mlze, dešti, brodíce se ještě loňským sněhem, který bohužel přikryl značení. Byla to dobrá zkouška fyzické i psychické odolnosti, sáhli jsme si až na dno svých sil, kdy nám po celodenním bloudění nezbylo, než přespát v sedě na batozích, s pláštěnkami přes hlavu mezi klečí a ráno znovu dál narážet na vlastní staré stopy. Tato zkušenost nás jednak stmelila do bezva party, jednak ucelila naše představy o nutné výbavě pro alpské túry.

Abychom potlačili svůj „syndrom Totes Gebirge“, vyrážíme počátkem října do těchto hor znovu, tentokrát z jihovýchodní části, protože počasí slibuje hezký podzim. Od parkoviště za obcí Hinterstoder vyrážíme po značené cestě 201 údolím Polsterlucke. Je vlhké, chladnější podzimní ráno s přízemní inverzí. Jakmile však počneme stoupat kolem skalních stěn k vysokému vodopádu Kleiner Ofen, dostáváme se nad inverzi, vzduch je teplejší a modrá obloha nad námi dává tušit nádherný den. S plně naloženými batohy pomalu stoupáme výš a výš, až se dostáváme na horní hranici lesa a před námi se náhle tyčí bílé zářící vápencový masiv Totes Gebirge s Grosser Prielem, stromy kolem září všemi barvami podzimu, nahoře azurová modř oblohy, prostě jsme nadšení. Před polednem zdoláváme převýšení 1000 m k chatě Prielschutzhaus (1420 m. n. m.), kde rozbíjíme základní tábor. Ubytování tu je příjemné a není drahé, jako členové české sekce OEAV platíme asi 80 šilinků. Po polední siestě se ještě vydáváme po zn. 201 do soutěsky Klinlerscharte pod vrcholem Spitzmauer,

pokochat se okolím.

Druhý den si přivstáváme kvůli fotografování východu slunce, které mění barvu vápencových masívů od oranžové po červenou. Venku je nádherné ticho, obloha bez mráčku a my po chvíli vyrážíme k vrcholu Grosser Prielu. Čeká nás 15 km trasa s převýšením 1100 m a vše nasvědčuje tomu, že se vydaří. Po značce č. 260 stoupáme nad chatu, kolem keříků kleče, mezi nimiž se popásají stáda kamzíků, kterým však evidentně nevadíme. Přes suťovisko se

dostáváme do kotliny pod hřebenem Gr. Prielu, jehož rozpraskané a vyerodované stěny ční vysoko nad námi. Sněhovým polem poté traverzujeme do sedla Brotfallscharte, odkud je široký rozhled na takřka celou západní část Totes Gebirge. Teprve nyní můžeme sledovat, kudy jsme asi minule bloudili sněhem a mlhou. Pěšinou č. 262 stoupáme konečně k vrcholovému kříži na Grosser Prielu, vrcholek je natolik dominantní, že se zde člověk cítí opravdu vysoko.

Kolem poletují místní kavky, jimž české sušenky evidentně chutnají. Dnes je opravdu hezká viditelnost a tak se kocháme výhledy, k západu vyčnívá masiv Dachsteinu se svým ledovcem.

Po dokonalé siestě na vrcholku sestupujeme po zn. 262 západním směrem do sedla Fleischbanksattel a dostáváme se na náhorní plošinu, po zn. 215 kamenitou pěšinou přecházíme k rozcestníku a po zn. 263 docházíme k

úpatí hory Temlberg, která jako pyramida vyčnívá z náhorní plošiny. Nahoru vede značená cesta č. 261 s 250 m převýšením. Je již odpoledne a my se vracíme po cestě 201 kamenitou pěšinou do soutěsky Klinserscharte s horou Spitzmauer po pravé straně a pomalu sestupujeme k „naší chatě“, kde po dnešním výkonu ochutnáme místní kuchyni a před chatou sledujeme západ slunce. Ráno se loučíme a sestupujeme opět po zn. 201 do údolí.

Je opět nádherný podzimní den, za námi se tyčí bílé zářící masiv Totes Gebirge, vystupující z podzimně zbarveného lesa. Na rozloučenou s pohořím máme ještě naplánováno vylézt na vrchol v západní části pohoří, čnící nad krajinou a jezery Altauersee. Autem se přesouváme přes Bad Ausee a Altauersee až na parkoviště u restaurace Loserpanormastrasse (silnice je s mýtem). Během odpoledne se touláme kolem hory, z níž jsou široké výhledy na všechny strany, z jejich úbočí

létají nadšenci na křídlech. Navečer nacházíme bivač pod vrcholem, abychom si mohli ráno opět vychutnat východ slunce. Jakmile se slunce vyhoupne nad vrcholky, vylézáme k vrcholu Loser, čnicímu 1126 m nad údolím, ve výšce 1838 m. n. m. Všude dole pod námi je ranní inverze, celá krajina kolem zahalena bílou příkrývkou, vrcholak Loseru jakoby ostrůvek vystupující z moře. Kolem je nádherné ticho, slunce příjemně osvětluje místo našeho rozjímání. Postupně se probouzí i život v údolí a sem nahoru začínají doléhat první zvuky civilizace. Trávíme nahoře hodnou chvíli relaxací, poté se vydáváme dolů a odjíždíme přes Bad Ischl, Gmunden a Linz domů.

Použité mapy :

**Alpenvereinskarte
Totes Gebirge č. 15/2, 1 : 25000**

**Kompass Wanderkarte
Almtal- Steyrtal.**

Totes Gebirge č. 19, 1 : 50000,

Treking č. 9,10 / 1998